

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **M. K.**

skazanego za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Stanisława Stankiewicza,

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

postanowił:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Stanisława Stankiewicza,
od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. KRI 1016.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 maja 2025 r. obrońca skazanego M. K. złożył wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Stanisława Stankiewicza od rozpoznania wniosku z dnia 28 kwietnia 2025 r. o wyłączenie SSN Adama Rocha od udziału w sprawie zawisłej przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt V KK 593/24 (KRI 1016). Obrońca podniósł, że podstawą wniosku o wyłączenie jest wadliwe powołanie na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Wniosek o wyłączenie sędziego Stanisława Stankiewicza został zarejestrowany pod sygn. KRI 1044 i przydzielony do rozpoznania SSN Barbarze Skoczowskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego, oparty o przepis art. 41 § 1 k.p.k., zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z tym przepisem sędzia podlega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Tryb powołania sędziego Sądu Najwyższego na urząd stanowi okoliczność mogącą wywołać tę wątpliwość (zob. np. postanowienie SN z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt II KK 206/21). Sąd Najwyższy ma zatem obowiązek wyłączyć sędziego także wówczas, gdy orzekanie przez sędziego w sprawie mogłoby realnie prowadzić do znacznie poważniejszych uchybień, a więc do naruszenia standardu niezależności i bezstronności gwarantowanego przez art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i uznania, że taki skład orzekający w ogóle nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą, co mogłoby skutkować m.in. odpowiedzialnością odszkodowawczą Państwa (zob. np. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., sygn. akt II KK 57/23 [KRI 155]).

Sędzia Stanisław Stankiewicz, podobnie jak sędzia Adam Roch, został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzić będzie zawsze wtedy, gdy w składzie sądu będzie zasiadała osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). W stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach a priori należy przyjąć, że nie spełniają minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22). Biorąc udział w rozpoznaniu sprawy o sygn. KRI 1016, sędzia Sądu Najwyższego Stanisław Stankiewicz wypowiadałby się odnośnie do okoliczności, która i jego bezpośrednio dotyczy. W realiach rozpoznawanej sprawy udział wyznaczonego sędziego w rozpoznaniu

przedmiotowej sprawy stanowiłby więc rażące naruszenie zakazu *nemo iudex in causa sua* (por. uchwałę składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 (I KZP 2/22)).

Mając powyższe na uwadze, należało wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Stanisława Stankiewicza od udziału w sprawie o sygn. KRI 1016.

[J.J.]

[r.g.]